

må være et rimeligt forbrugerkrav, at levnedsmidler normalt er forsynet med åben datomærkning, lægges dette til grund under de følgende punkter.

- b. Fremstillingstidspunkt. Denne deklaration kan kun korrekt anvendes, hvis varen fremstilles af helt friske råvarer i én fremstillingsproces.
- c. Varmebehandlingsdag. Denne mærkning anvendes for de fleste konsummælkprodukter.
- d. Aftapningsdag. Denne mærkning anvendes for kærnemælk og forskellige andre mælkevarer.
- e. Pakkedato. Denne mærkning vil for de fleste industrielt fremstillede varer betegne afslutningen på produktionsprocessen. Den anvendes som nævnt for K-mærkede kødvarer i detailpakning.
- f. Sidste salgsdag. Denne mærkning anvendes obligatorisk for K-mærkede kødvarer og på frivillig basis for de fleste konsummælkprodukter.
- g. Holdbarhedsdato. Denne mærkning kræves, så vidt ses, ikke i dansk lovgivning, men anvendes frivilligt i en vis udstrækning.
- h. Sidste forbrugsdag. Denne mærkning har, så vidt vides, ikke hidtil været anvendt for danske varer.

Mærkning med pakkedatoen er den eneste form for mærkning, der refererer til noget, der kan fastslås objektivt. Pakkedatoen kan, hvis man har kendskab til varens karakter og til opbevaringsvilkårene for varen, også benyttes til at vurdere, på hvilket tidspunkt en vare senest bør sælges til forbrugeren og eventuelt anvendes af denne. Pakkedatoen kan til en vis grad kontrolleres af de kontrollerende myndigheder, bl. a. ved at man sikrer sig, at varer på en tilvirkningsvirksomhed ikke bliver fremdateret.

Mærkning med sidste salgsdag har mest praktisk betydning for detailhandelen, idet denne form for datomærkning giver detailhandelen mulighed for at sælge varer, for hvis vedkommende sidste salgsdag er forestående, til mere eller mindre reduceret pris.

Mærkning med holdbarhedsfrist eller sidste forbrugsdag ønskes ofte fra forbrugerorganisationernes side, fordi forbrugeren derved mener at få klar forestilling om, hvornår en tidligere indkøbt vare senest bør forbruges. Det kan eventuelt indvendes mod anvendelse af denne form for mærkning, at dens værdi står og falder med både fabrikantens vurdering af, hvor længe varen vil kunne holde sig under de foreskrevne opbevaringsvilkår, og med at betingelserne for opbevaring (køling eller fryseopbevaring) faktisk iagttages.

Det er i stk. 1, nr. 5, foreslået, at mærkning med tidspunkt for varens pakning skal være obligatorisk, fordi dette tidspunkt i hvert fald altid kan objektivt

fastslås og ofte kontrolleres. Der stilles efter forslagens stk. 1, nr. 6, yderligere krav om, at varerne mærkes med sidste salgsdag eller holdbarhedstidens udløb. Mærkning med sidste salgsdag er formentlig mest hensigtsmæssig for varer med forholdsvis kort holdbarhed (30—60 dage efter pakningen), medens omvendt mærkning med holdbarhedstidens udløb (eller sidste forbrugsdag) vil være særlig anvendelig for varer med f. eks. et års holdbarhed eller mere.

Kravet i stk. 1, nr. 7, om angivelse af navn samt hjemsted for den virksomhed, der har pakket varen, forekommer selvfølgelig og gælder i *den svenske lov* og i *Codex standarden* for mærkning af færdigpakkede levnedsmidler. Eventuelt kan dog en mærkning med et registreringsnummer eller lignende accepteres efter nærmere angivne regler, jfr. stk. 3.

Der kunne være anledning til at søge gennemført nummerering efter ensartede og koordinerede principper af samtlige tilvirkningsvirksomheder, selv om virksomhederne hører under forskellige ministerier og arbejder under forskellige lovsystemer.

Det må forudses, at der for særlige varer vil være behov for yderligere mærkning, f. eks. krav om, at varen mærkes med oplysning om anvendte tilsætningsstoffer, hvor sådanne bruges. Reglen i stk. 2 tager sigte herpå.

Det må forudses, at de under stk. 1, nr. 1—7, nævnte mærkningskrav ikke vil være rimelige for alle færdigpakkede varer. Den foreslåede bestemmelse giver i stk. 3 ministeren hjemmel til at gøre undtagelser fra hovedregelen.

Der er med denne bestemmelse åbnet mulighed for at imødekomme ønsker fra erhvervsside om, at bestemmelserne i stk. 1 ikke, eller ikke straks, skal finde anvendelse i fuld udstrækning for alle færdigpakkede levnedsmidler. Der vil formentlig især kunne blive tale om at gøre undtagelse, eller i en periode lempe kravene til mærkningen, for varer, der færdigpakkes i de enkelte detailforretninger.

Bestemmelsen i stk. 4 tilsigter at give hjemmel til at kræve mærkning som angivet i stk. 1 for andre end færdigpakkede levnedsmidler. Det bemærkes særligt, at hjemmelen også omfatter den i stk. 2 angivne mærkning. Den kan f. eks. anvendes ved mærkning af fjerkræ, der har været dybfrosset, men sælges i optøet tilstand.

Til § 26.

I den *gældende bekendtgørelse* om forhandling af visse kødvarer i detailpakning fra andre faste udsalgssteder end slagter- og viktualieforretninger (bekendtgørelse nr. 485 af 11. december 1970) findes følgende bestemmelse: „Varer hvis emballage ikke er tæt, ubrudt og ubeskadiget, eller hvis opbevaringsfor-